

הילה להב אם כבר ללכת גבהים

בלדה

ביום הראשון שהלכתי אבדתי צל.
ככל שתעלי הוא מתכווץ,
בגבה אמתתי הוא כבר לוחץ ומכרחים להתפשט.

עיניך הטובות לא נחשו דבר;
לא הרמתי טלפון ימים, שכלום לא ישתבש,
שלא יפל לי על הראש,
שלא תקרה טעות

אני הבנתי: שפל וגאות.
כל אימת שמתמלא ירח עד בחילה את

מכרחה לשטף את זה ממך. אני יודעת.
לא הגבהתי עד הסוף. סלחי לי.
לא כמו שחשבת עלי גבהה.
זה בורח לי עכשו.
פשוט הולך.

אני פותחת בירה בשבילה.
מוזר: אני צלולה יותר ושועלית –

גם את? לא רק לשקע
אפים כרסה? גם ללכת גבהים?
לא רק לשכח?

ואם כבר ללכת גבהים עלי להתודות
שלא היה לי צל
כלומר

הִיָּה בֵּית
 שָׁחַר כְּבֵד וּמִזֶּנֶב בְּקֶרְסָלִי בְּלִי דַעַת –
 וּגְזַרְתִּי הִיָּתָה גַם כִּכָּה מְרַבַּעַת –
 עַל כָּל פָּנִים עָלִיתִי. זֶה נִגְמַר.
 אֲכַלְתִּי כָּל מָה שֶׁצָּמַח וְאִז
 גַּם כָּל מָה שֶׁהֵלֵךְ לְמַעְלָה, בְּמִדְבָּר.
 הִיִּיתִי מְכַרְחָה לְשֹׁטֵף אֶת זֶה
 נִסִּיתִי – בְּחַיִּי – לֹא לְהִתְחִיל בְּצַהָרִים,
 אֲבָל אֲנִי דוֹמָה מְדִי
 יִצְאָתִי. זֶה מָה יֵשׁ.

בְּכוֹנָנוֹת – עַל הָרְגָלִים מִחֲמַשׁ,
 זֶה לֹא לְהֶאֱמִין, אֲגַב, מִהֵילָדָה שֶׁל
 הַשָּׁעוֹן עֶצֶר וְאִמָּא לֹא הֶעִירָה.
 חֲצוֹת הַיּוֹם. אֲנִי עוֹשָׂה אֶת זֶה.
 אֲנִי פוֹתַחַת בִּירָה.

הַשָּׁעוֹת קִצְרוֹת יוֹתֵר מִמָּה שֶׁאֵת זֹכֶרֶת.
 וַיֵּשׁ בָּזָה לוֹמַר דָּבָר עַל הַשָּׁעוֹת.
 וְעַל הַזְכָּרוֹן.

גַּם הַשָּׁנִים סְפוּרוֹת. וְאִז
 מָה אֶעֱשֶׂה.
 אוֹי, כִּמָּה שֶׁנִּשְׁתַּק אִז.
 אֲנִי לֹא רוֹצָה.

מִסְפִּיק שֶׁתִּקְנֶנּוּ.

לֹא מִסְפִּיק מְלִים – אִז מָה?
 אִז נִדְבָּר? שָׁנִים שֶׁנִּדְבָּר
 בְּלִי הַפְסָקָה? זֶה יַעֲזוֹר?

עֲלִיתִי מִהַבּוֹר. עֲכָשׁוּ אֲנִי חוֹזֶרֶת.
 אֶל שְׁתֵּי יָדַי; אֶל הַצֵּל וְהַצָּרוֹת.
 וְלֹא נִשְׁתַּק, אֲנִי אֲשֶׁתָּה אֶתָּה,
 כָּאֱלוֹ זֶה בְּסֹדֶר, אִמָּא.
 כָּאֱלוֹ שֶׁהֵינּוּ חֲבֵרוֹת.

אין מה לומר, היא

תָּמִיד הִיְתָה רְגוּעָה: מִיִּשְׁרֵת לָךְ אֶת הָרֹאשׁ
 עַל הַכֹּר לִפְנֵי כָּל מִכָּה.
 לֹא הִצְלַחְתִּי לִשְׁכַּב וְלִשְׁתַּק
 אֶל תִּשְׁאֲלִי מָה הָיָה
 מִתִּישָׁהוּ תִּפְסָתִי גְבוּה טוֹב. גַּם לְמִדַּתִּי
 לְהוֹצִיא אֶת הַדִּלְתוֹת מִצִּירֶיהֶן.
 צָרַחְתִּי וְצָרַחְתִּי שֶׁלֹּא שָׁמַתִּי לֵב
 לְתִיפּוֹף, הִרְגָּשְׁתִּי כְּשֹׁכֵב הָיָה מֵאַחֵר שֶׁמִּישָׁהוּ
 הִפִּיל אוֹתִי בַּמִּדְרָגוֹת
 מִחוּץ לַדֶּלֶת וְסָגַר
 לֹא הוֹצֵאתִי מִלָּה, כְּלוּמֹר
 צָרַחְתִּי צָרַחָה אֵיךְ כָּאֵב לִי הָרֹאשׁ וְהַשְׁנִים

שֶׁתִּפְסָתִי רָחַב דּוֹקָא הַצֵּטְעָרֶתִי:
 אֵף פַּעַם לֹא יָדַעְתִּי מָה עָלַי לַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם שֶׁיִּדְבֹּר בִּי
 מִתְבָּרֵר שֶׁדִּבֵּר בִּי לֹא מַעַט כִּי הֵייתִי פְּקֻחִית
 אֲנִי יָדַעְתִּי שֶׁצָּרִיךְ לִשְׁכַּב עַל הַבֶּטֶן
 וְלִשְׁתַּק הָרֹאשׁ בְּזוּיֵת יִשְׂרָאֵל
 וּמִפְּנֵי שֶׁלֹּא שָׁמַעְתִּי אֶת שְׁמִי לֹא
 יָדַעְתִּי שֶׁדִּבֵּר בִּי
 לֹא זָהִיתִי אֶת הַיִּלָּדָה
 הַשּׁוֹאֵגָת שֶׁדִּבְּרוּ בָּהּ
 לֹא הִצְלַחְתִּי לְסָגֵר אֶת הַפֶּה

לידה

בְּשֹׂאגָה הַגְדוּלָה. בְּשֹׂאגָה אֲנִי
הַכֶּרְתִּי בּוֹ שְׁלֹא הִנְפִילָה
כְּמַעֵט גְּמָרָה אוֹתוֹ,
בְּסֶךְ הַכֹּל אֲוִיר, אֶלֶּא
הָאָרֶץ.
אֲדָמָה.
הַחֹמֶר הַצֵּפוּף שֶׁל הָאֵימָה.
אֲנִי זֹכֶרֶת כְּשֶׁנּוֹלַדְתִּי שְׁלֹא כָּאֵב גַּם לִי דָּבָר עַד הַמָּכָה.
אֲנִי זֹכֶרֶת מִנֵּין בָּאתִי, וְזֶה לֹא מִתְלַתְלִיהָ
אוֹ בְּטִנָּה אוֹ מִצְחֻקָה.

הַבּוֹר הַפְּעוּר פִּיךָ אֲבֹא הַמָּכָה
אֵי הָאוֹנִים הַצֵּרְחָה הַכָּאֵב
הַצְנִיחָה הַשְּׁחֹר הַשְּׁחֹר הַבְּהֻלָּה
אֲנִי זֹכֶרֶת, אֲבֹא, זֶה הָרָחֶם, זֶה
הַתְּעֵלָה

במעין המרכז הדברים שהיו התנפצו
לא אבדתי צורה אבל כל כך רחוק שמים
כל הדברים השחרים גלים
משגעים מאותתים וזה כוכב,
וזה כל כך כוכב הרי זאת השמש

גן

הוא ננעל, מאיה, והמפתח נזרק למעלה וטבע שם –
איזו צפור בלעה אותו ישר, מפתעת, כמו גרעין.
אני לא מצליחה לזכר – היו לנו עצים?
כי משהו פרח בודאות מחוץ להשגה
גמיש ודק צואר.
שועלים מכי ירח פערו את לעם ולא נמצאה להם יללה.
כל העצים גהרו להביט מקרוב.
הצפור המכה בבטני לבשה את נוצותיה.

להכנס ידעתי שנצליח:
הזרות היתה דלת.
הענק השומר על הגן התהפך ונחר.
לא יכולתי לעזוב כשם שלא יכולתי לפל עוד.
הענק השומר על הגן נרדם על כפות רגלי
וישן עד מאחר.